

Det var dødsdømte Grini-fanger fra «fallskjermen», fangerrommet for dødsdømte i øverste etasje av bygningen. De ble hentet for henrettelse. Vi tok sjansen og tittet ut. Det var et fælt syn og en grotesk forestilling jeg så, og som jeg aldri vil glemme. Det var flere som kom ut og måtte stille seg opp i sneen og vente på tur til å komme opp på lastepplanet under kalesjen på de svartgrå militære lastbilene.

Det som brente seg sterkest fast, var fangenes bare føtter der de sto uten strømper og fottøy og i tynne skjorter. Kulde, sne, bare føtter og tynne skjorter drepte ethvert håp om å stikke av under den lange turen fra Grini til Trandum. SS-soldatene som passet på, syntes nesten å være i feststemning. Det hele ble overvåket av fangevokterne, og blant dem en frontkjemper, idealist, fangevokter og SD Scharführer, født og oppvokst i Norge.

Dette minnet trenger seg ubehagelig på når NRK Fjernsynet gir Kjell Fjørtoft en sentral plass, frontkjemperne omtales som den svake part og honnørordet idealist brukes i den verste je-suittiske sammenheng. Enda mer provosert blir jeg når detaljer i den militære kapitulasjonsavtalen i 1940 blir tolket og behandlet til juridisk vinkelskriving. Det var da ikke en eneste nazist som under krigen brukte denne avtalen som begrunnelse for sine aktiviteter.

Historie-revisjonistene

Et minne *Ap* fra Grini *8/4-95*

Av Thor Loge, Jar

Først ut i februar kom vinterkulden i 1944, og da ble det kaldt. Sneen knirket under fangestøvlene og ånden dampet fra fangene som var ute. Vi i cellene på Haft på Grini bare observerte dette, og våre observasjoner måtte foretas med forsiktighet fordi det var «am strengsten verboden» å titte gjennom den smale åpningen i øverste del av cellevinduet.

Det var natt, og den ble lang når skyene hang lavt. Ute var det naturlig nok sjelden at lyset var på, og inne aldri. Det ble mørkt, men den natten ble jeg vekket av høyrøstede tyskere og av at cellen ble opplyst av lyskastere utenfor. Vi hadde cellen i første etasje ut mot inngangen til leiren og fengselsbygningen, og i motsetning til de andre fangene hadde vi muligheter til å se og høre hva som foregikk der. Min cellekamerat visste hva som sto på. Han hadde lengre «fartstid» og hadde opplevde dette før...